

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku E.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 grudnia 2017 r.,
zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił - jako niedopuszczalną ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia - skargę kasacyjną E.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 czerwca 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 lutego 2017 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. w przedmiocie zmiany wysokości emerytury.

Skarżąca oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia jako kwotę 10.080 zł, tymczasem - po sprawdzeniu wartości przedmiotu zaskarżenia - różnica w wysokości hipotetycznej emerytury przy zastosowaniu art. 53 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) a emeryturą wypłacaną wynosi za okres 12 miesięcy kwotę 7.364,97 zł (art. 22 k.p.c.).

W zażaleniu ubezpieczona wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej odrzucenia skargi kasacyjnej i zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Zarzuciła obrazę art. 398² § 1 k.p.c. przez uznanie, że przedmiotem sporu nie jest prawo do emerytury, lecz ustalenie sposobu wyliczenia wysokości tego świadczenia i w konsekwencji przyjęcie niedopuszczalności skargi kasacyjnej, podczas gdy sprawa dotyczy „prawa do emerytury na innej podstawie”, a zatem prawa do świadczenia i skarga kasacyjna przysługuje w niej niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Argumentowała, że złożyła wniosek o emeryturę i decyzją zaskarżoną w niniejszym postępowaniu organ rentowy przyznał jej prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym. Celem jej odwołania było ustalenie prawa do tego świadczenia „według starych zasad” i obliczenie jej na podstawie art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), tj. na podstawie art. 27, 28 i 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Prawo jej do emerytury zostało tymczasem ustalone na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, została wszczęta odwołaniem od decyzji z dnia 15 marca 2016 r. wydanej na podstawie art. 183 ust. 1 w związku z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, więc jej przedmiot był wyznaczony przedmiotem decyzji (por. art. 477¹⁰ § 2 i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez odwołanie się od decyzji organu rentowego ogranicza się do uwzględnionych w decyzji okoliczności, między

stronami spornych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 r., II UKN 622/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 591 i z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10, niepubl.).

Skoro tak, to w rozpoznawanej sprawie Sąd nie rozstrzygał o prawie ubezpieczonej do emerytury, o którym bezspornie zdecydował organ rentowy, lecz o ustaleniu wysokości emerytury na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przedmiot skargi kasacyjnej kwalifikuje zatem niniejszą sprawę jako sprawę o prawa majątkowe, niebędącą sprawą o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w której skarga kasacyjna - stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. - jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). na podstawie art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać skarżącej kosztami postępowania zażaleniowego.

as